

Arrest

nr. 139 855 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 augustus 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 2 september 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.06.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.04.20014. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.04.2014 (zie bevestiging arts dd.26.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 18.06.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij als volgt toelicht:

“Enig Middel: Schending van artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, van het redelijkheidbeginsel, en van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 3 en 8 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):

8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Waarom verwerende partij meent te moeten besluiten dat dezelfde elementen reeds waren ingeroepen naar aanleiding van een eerder ingediende aanvraag is een compleet raadsel nu het bijgevoegde medische attest onder de diagnose en de behandelingen wel degelijk nieuwe elementen vermeldde. Dit is tevens af te leiden uit de bijlagen bij het medische attest. De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.2. Artikel 9ter §3, 5° Vreemdelingenwet bepaalt : “De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :...5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Dat verzoekster wel degelijk andere en nieuwe elementen heeft ingeroepen in het kader van haar aanvraag tot toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat de aanvraag dan ook niet onontvankelijk mocht worden verklaard op basis van artikel 9ter§3, 5° van de Vreemdelingenwet. De gezondheidstoestand van verzoekster is verergerd, en dit werd geattesteerd door de behandelende geneesheer. Verder werd ook expliciet vermeld in het verzoekschrift dat de zorg van de dochter voor verzoekster absoluut noodzakelijk is.

Overigens werd er door verzoekster hoger beroep ingesteld tegen de laatste beslissing, en is deze momenteel hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat verwerende partij zich bezwaarlijk hierop kan beroepen.

De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing tot onontvankelijkheid van haar medische regularisatie is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Uit het overgemaakte medische attest blijkt dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat zij niet in staat is om te reizen en dat een terug keer naar het herkomstland wel degelijk een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Het bewijs werd geleverd door objectieve medische attesten waarin andere elementen worden aangehaald dan degene die eerder werden overgemaakt en waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog geen uitspraak heeft gedaan.

Dat de arts-adviseur noch de Dienst Vreemdelingenzaken de concrete elementen in de medische attesten bespreken en weerleggen of op een redelijke wijze tot hun besluit komen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging, de aangehechte medische attesten en alle overige overgemaakte medische attesten op een voldoende en op een redelijke wijze in overweging werden genomen. Dat men een persoon die aan ernstige medische problemen lijdt waardoor zij niet kan terug keren naar haar land van herkomst, met het gevaar haar toestand te verergeren, niet vermag terug te leiden naar het land van herkomst

De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

8.3. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de art-adviseur onvoldoende rekening hebben gehouden met de stavingsstukken van de ziekte van verzoekster en evenmin rekening hebben gehouden met de individuele situatie waarin zij verkeert (afhankelijk, blind, ziek, ongeletterd, leeftijd, afkomstig uit het platteland in Marokko, immobiel, geen familie in Marokko die voor haar kan zorgen, ect.), en een weinig ernstig onderzoek hebben verricht.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.4. De medische toestand van verzoekster is zeer ernstig. De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van verzoekster. De onderbreking van de behandeling zou ernstige gevolgen kunnen hebben en zal zelfs op een korte termijn de dood veroorzaken. Bij gevolg, is de bestreden beslissing ook gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van het E.V.R.M. door het feit dat verzoekster, niet redelijk verzorgd zal kunnen worden.

Verzoekster kan onmogelijk reizen naar het land van herkomst gelet op haar medische toestand. Voor de ernstige pathologische toestand van verzoekster is elke adequate behandeling in haar land van herkomst onbestaande en alleszins niet effectief noch toegankelijk voor verzoekster. Er zijn ernstige gezondheidsrisico's verbonden ingeval van terugkeer naar het land van herkomst. De gevolgen zijn dat verzoekster een ernstig en reëel risico loopt om te sterven indien de behandeling hier stop wordt gezet en zij terug keert naar het land van herkomst. Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v.

Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet tegemoet komt. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoeksters situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

8.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar dochter. Verzoekster verblijft bij haar dochter. Verzoekster die zwaar ziek is en bovendien bijna volledig blind, dient verzorgd te worden door haar dochter.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), schending van het verbod op een onmenselijke behandeling, schending van de formele motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de bedoelde bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in voormelde bepalingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de in casu bestreden beslissing vormt, bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en dit omdat de aanvraag steunt op de elementen die reeds werden onderzocht in het kader van haar aanvraag d.d. 10 april 2014.

Deze beoordeling steunt op de beoordeling van de arts-attaché C.P. d.d. 26 augustus 2014 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die er integraal deel van uitmaakt. Hierin werd het volgende gesteld:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 04/08/2014 te evalueren.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 04/08/2014 een SMG voor, opgesteld door dr. [E.Z.] op 17/07/2014 en bijlagen de dato 14/06/2011, 02/04/2014. Uit dit medisch getuigschrift en de bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 10/04/2014. Op het SMG en de bijlagen wordt namelijk vermeld dat de betrokkene lijdt aan diabetes type 2, blindheid, cardiomyopathie, mitralis- en ticuspidalisinsufficiëntie maar dit zijn louter herhalingen van de reeds ingeroepen diagnoses. Dorsarthrose is geen ernstig medisch probleem dat behandeling vereist en de aangehaalde oesofafitis (ook geenszins een ernstige aandoening) en astma worden door geen enkel technisch onderzoek aangetoond. Op het SMG dd. 17/07/2014 en de bijlagen wordt een enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

2.2.3. Hieruit blijkt duidelijk dat de arts-attaché verzoekers nieuwe aanvraag heeft onderzocht en beoordeeld in het licht van de eerder door haar ingediende aanvraag op 10 april 2014. Verzoekster betwist niet dat het gaat om dezelfde aandoeningen, doch voert aan, op algemene wijze, dat haar ziekte inmiddels is verergerd. Naast de vaststelling dat het hier gaat om loutere beweringen die zij geenszins aantoon, doet verzoekster met het aanvoeren hiervan geen afbreuk aan de vaststelling dat haar aanvraag d.d. 10 april 2014 ongegrond werd verklaard op 18 juni 2014 omwille van het feit dat medische verzorging voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Het is in casu geenszins onredelijk verzoeksters hernieuwde aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren aangezien hetzelfde ziektebeeld werd aangevoerd. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeksters beroep ten aanzien van voornoemde beslissing van 18 juni 2014 samen met de huidige zaak ter terechtzitting van 11 februari 2015 werd behandeld en verworpen werd bij arrest nr. 139 853 van 27 februari 2015.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied doch enkel over de ontvankelijkheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De vraag of bij het nemen van een latere verwijderingsmaatregel rekening zal worden gehouden met artikel 3 van EVRM, is thans niet aan de orde (RvS 21 juni 2013, nr. 9740 (c)).

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 oordeelde dat artikel 3 van het EVRM een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van deze vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). De Raad merkt op dat verzoekster aangeeft dat haar medische toestand haar verhindert te reizen naar haar herkomstland, alwaar geen adequate behandelingsmogelijkheden voorhanden zouden zijn. De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster haar beweringen niet staft door middel van objectieve overtuigingsstukken. Op grond van de naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf overgemaakte medische stukken blijkt als dusdanig geen strikt medische contra-indicatie om te reizen, noch wordt hierin aangegeven dat de vereiste behandeling niet kan worden genoten in Marokko. De Raad merkt ook op dat in een beslissing van 16 augustus 2005 verweerder reeds vaststelde dat verzoekster voor haar komst naar België reeds behandeld werd in Marokko en dat zij daarnaast geen bewijs voorlegde dat zij geen andere familieleden heeft in Marokko die voor haar kunnen zorgen. Op dit laatste punt brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

2.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt, zoals verzoekster terecht aangeeft, als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opnieuw dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er evenmin toe strekt verzoeksters gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk diende te worden verklaard. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk als zou de bestreden beslissing een inmenging uitmaken in haar gezinsleven, laat staan een niet-gerechtigde. Gelet op bovenstaande kan, in casu, evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT